

Tata s-a ridicat să aducă o sticlă de șampanie. Eram dezgustată. Era fericit, asta conta, dar îl văzusem de atâtea ori fericit datorită unei femei...

— Mi-era un pic teamă de tine, a zis Anne.

— De ce? am întrebat.

Când am auzit-o, am avut impresia că răspunsul meu ar fi putut să împiedice căsătoria a doi adulți.

— Mă temeam să nu-ți fie frică de mine, a zis ea și a început să râdă.

Am început și eu să râd, chiar îmi era puțin teamă de ea. Îmi dădea de înțeles că știa și, totodată, că era inutil.

— Nu ți se pare ridicolă căsătoria asta între doi bătrâni?

— Nu sunteți bătrâni, am răspuns cu toată convingerea necesară pentru că tata se întorcea valsând, cu sticla în brațe.

S-a așezat lângă Anne, punându-și brațul pe umerii ei. Trupul ei s-a apropiat de al lui cu un zvâcnet care m-a făcut să-mi plec ochii. Era clar că acesta era motivul pentru care îl

lua de bărbat: pentru râsul lui, pentru brațul ferm și liniștitor, pentru vitalitatea și căldura lui. Patruzeci de ani, teama de singurătate, poate ultimele porniri ale simțurilor... Nu mă gândisem vreodată la Anne ca la o femeie, ci ca la o entitate: văzusem în ea siguranța, eleganța, inteligența, dar niciodată senzualitatea, slăbiciunea... Înțelegeam că tata era mândru: orgolioasa, indiferenta Anne Larsen se căsătorea cu el. O iubea, va putea să o iubească multă vreme? Puteam să disting această tandrețe de cea pe care o nutrea pentru Elsa? Am închis ochii, soarele mă moleșea. Eram toți trei pe terasă, plini de rețineri, de temeri ascunse și de fericire.

Elsa nu s-a mai întors în zilele ce au urmat. O săptămână s-a scurs pe nesimțite. Șapte zile fericite, plăcute, singurele. Trasam planuri complicate de mobilare, programe. Mie și tatălui meu ne plăcea să le facem strânse, dificile, cu inconștiența celor care nu avuseseră niciodată parte de așa ceva. Oare am crezut vreodată în

astfel de programe? Să vii să iei prânzul la ora douăsprezece și jumătate în fiecare zi, în același loc, să cinezi acasă, unde să și rămâi apoi, tata chiar credea într-adevăr că așa ceva era posibil? Îngropa totodată cu ușurință stilul boem, propovăduia ordinea, viața burgheză, elegantă, organizată. Fără îndoială că toate acestea nu erau pentru el, ca și pentru mine, decât construcții teoretice.

Săptămâna aceea mi-a lăsat o amintire pe care îmi place să o dezgrop azi ca să mă pun pe mine însămi la încercare. Anne era relaxată, încrezătoare, foarte duioasă, tata o iubea. Îi vedeam dimineața cum coborau sprijiniți unul de altul, râzând împreună, cu ochii încercănați și mi-ar fi plăcut, o jur, ca lucrurile să continue astfel toată viața. Seara, coboram adeseori pe țârm, să bem un aperitiv la o terasă. Peste tot eram luați drept o familie unită, normală, și eu, obișnuită să ies doar cu tata și să culeg zâmbete, priviri răutăcioase sau miloase, mă bucuram să-mi reiau rolul potrivit

vârstei mele. Căsătoria urma să aibă loc la Paris, în septembrie.

Sărmanul Cyril a observat nu fără o anumită zăpăceală transformările noastre interioare. Dar sfârșitul consacrat oficial îl bucura. Mergeam cu barca împreună, ne sărutam lăsându-ne în voia dorințelor și, uneori, în vreme ce-și apăsa gura pe a mea, vedeam chipul lui Anne, fața ei ușor boțită dimineața, gesturile ei marcate de lentoarea, nepăsarea fericită oferite de iubire și o invidiam. Săruturile se cam epuizaseră și, dacă Cyril m-ar fi iubit mai puțin, cu siguranță că aș fi devenit amanta lui în săptămâna aceea.

La ora șase, întorcându-ne de pe insule, Cyril trăgea barca la mal. Ne duceam acasă prin pădurea de pini și, ca să ne încălzim, inventam jocuri de-a indienii, curse cu obstacole. Mă prindea de fiecare dată când ajungeam în fața casei, se năpustea asupra mea scoțând strigăte de victorie, mă rostogolea prin acele de pin, mă țintuia, mă săruta. Încă îmi amintesc

gustul acelor sărutări sufocante, fără finalitate, și inima lui Cyril bătând lângă a mea, în ritmul valurilor spărgându-se pe nisip... Una, două, trei, patru bătăi de inimă și sunetul domol pe nisip, una, două, trei... una: își trăgea răsuflarea, sărutul lui devenea precis, strâns, nu mai auzeam zgomotul mării, în urechile mele răsunau doar pașii repezi și hăituiți ai propriului meu sânge.

Într-o seară, vocea lui Anne ne-a despărțit. Cyrille era întins lângă mine, eram pe jumătate dezbrăcați în lumina apusului plină de licăriri roșietice și umbre și mi-am dat seama că acest lucru ar fi putut s-o înșele pe Anne. Mi-a rostit numele din scurt.

Cyрил s-a ridicat dintr-un salt, bineînțeles rușinat. M-am ridicat la rândul meu, mai încet, privind-o pe Anne. S-a întors spre Cyril și i-a vorbit încet, de parcă nu l-ar fi văzut:

— Sper să nu vă mai văd pe aici.

Nu a spus nimic, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe umăr înainte de a pleca. Gestul lui m-a mirat, m-a

emoționat ca un angajament. Anne mă fixa cu expresia aceea gravă și detașată ca și cum s-ar fi gândit la altceva. M-a enervat: dacă se gândea la altceva, nu avea sens să vorbească atâta. M-am îndreptat spre ea luându-mi un aer stânjenit, din pură politețe. Mi-a luat din reflex un ac de pin de pe gât și abia atunci a părut că mă vede. Am văzut-o cum își pune frumoasa ei mască de dispreț, fața aceea dezgustată și dezaprobatoare care o făcea teribil de frumoasă și de care mă temeam:

— Ar trebui să știi că genul acesta de distracție sfârșește în general într-o clinică, a zis ea.

Îmi vorbea stând în picioare, privind-mă fix și eram îngrozitor de stingerită. Era una dintre acele femei care pot vorbi în picioare, drepte, fără să miște; mie îmi trebuia un fotoliu, siguranța unui obiect pe care să-l apuc, o țigară, piciorul meu legănându-se, pe care să-l privesc cum se leagănă...

— Nu trebuie să exagerăm, am zis zâmbind. Doar l-am sărutat pe Cyril, asta nu mă va târî la clinică...